

Numerul 31.

Oradea-mare 1/4 august 1904.

Anul XL

Apare duminica. Abonamentul pe an 16 cor., pe 1/2, de an 8, pe 3 luni 4. Pentru România pe an 20 lei

Cântec.

*Ți-ai mănânat prin veacuri turmele pe plaiu,
Din stejarul Romei tu mlădiți ruptă,
Și-ți cântai amarul din caval și năiu;
Dar' cumplit tu fost-ai când te-ai dus în luptă
Ștefan și Mihaiu.*

*Când ți-or pune pedeci dușmanii să cazi,
Spada ta să fie și de-acum, Române,
Fulger care-aprinde, vânt ce rupe brazi,
Și te 'ncrede-apururi că vei fi și mâne
Tare cum ești azi.*

*Sus ridică fruntea, vrednice popor!
Căți vorbim o limbă și purtăm un nume,
Toți s'avem o țintă și un singur dor —
Mândru să se 'nalțe peste toate 'n lume
Steagul tricolor!*

G. Coșbuc.

În școală la tata.

Cum, cum nu, mi-aduc aminte, că m'am trezit și eu odată umblând la școală.

De bună seamă i voiu fi dat mamei prea mult de lucru acasă și me trimitea la tata. Peste vară n'avea ea bătaie de cap cu mine, căci cât eră ziulica de mare nu se 'mpedecă de mine; iarna înse o 'mbătrâniam.

Dar nu mi s'a 'ntâmplat numai odată să-i aud pe tata, după ce se 'ntorcea de la școală: „Tu muere, să nu-mi mai trimiți pe cap pe mișelul ăsta, că dau de potcă cu el!” Purtă bietul tată pe spate vr'o 25 ani de dascălie românească și numai eu i mai lipsiam din școală, ca să-i immulțesc pe cei ce nu făceau alta, decât îi scoteau peri albi.

La propria-mi dorință, m'a așezat tata lângă Lința nenii Zosim, băiată frumoșică, căci, lucru nai-bii, deja de pe-atunci îmi plăceau copilele — frumoase. Și am dus-o eu cu vecinica în prietinie câtva vreme, până ce într'o bună dimineață simt că n'o mai pot suferi. De ce? Nu știu. Îmi venise așa o undă și nu mai voiam nici mort să stau lângă ea, or mai bine ca ea să stea lângă mine. Erăm eu mult mai năbădăios, decât ca să 'mpac lucrurile cu una, cu doue. Nu eră zi lăsată de Dumnezeu, să nu-i rod urechile bietului tată, ca să mute pe Lința de lângă mine, că de nu, o bat.

— Dar ce ți-a făcut, măi băete? Ce ai cu ea?

— Să o muți de lângă mine, tati (așa-i ziceam), că o bat până-o fugi.

Va fi răbdat tata până la o vreme năsbuțile mele, dar pe urmă mi-a dat el mie mutat. M'a prins de mână, m'a scos din bancă și mi-a măsurat pe spate și 'n alte părți adnexe atâtea nuele de trestie, până n'a mai ramas nici fir de praf în hănițe. Abia am apucat să-i scap din mâni și — tunde-o drept la mama; aci isbuenii într'un plâns, ca și când aș fi scăpat cel puțin din gură de șarpe. M'a întrebat mama fel și chip, dar ți-ai găsit-o să scoată din gura mea cuvânt! Tata, după ce-a venit acasă, întrebat, că ce mi s'a 'ntâmplat, a răspuns:

— Lasă-l, muere, nu mi-l mai pomeni că-l detun. Să-mi mai vie numa 'n școală, că-l regulez eu.

În ziua aceea nici n'am mâncat de ciudă. M'am ascuns în podul casei și numai după ce-a 'noptat m'am coborât de-acolo.

Vr'o săptămână n'am mai căleat pragul școlii. Și când mi-am făcut din nou apariția între elevii tatii, ca să-i fac năcaz Linței lui Zozim, m'am așezat în bancă între Florica Cirichii și 'ntre Mărina finului Văsiu. Și altceva nu făceam în tot cursul lecțiilor, decât me jucam cu ele, atrăgând atențiunea tuturora asupra noastră. Ortacele nu știeau cum să mi se 'nvărtă mai frumos, ca să nu me peardă, căci

de, eră mare cinste că băiatul „domnului învățător” își petrece atât de bucuros cu ele. Și-aud că nu eram eu nici atunci copil urât.

Să 'nvăț ceva? Doară nu umblam eu de-aceea la școală! Eram abia de cinci ani...

*

În anul următor trebuia să fiu școlar în toată forma. Dar nu-mi spărgeam nici atunci capul cu gândul că la școală trebuie să învețe copiii.

Și azi me căznesc să-mi aduc aminte: cum am învățat eu să cetesc și să scriu? Dar nu pot desprinde nimic din puzderiile vremii aceleia. Nici n'aveam lecție cu copiii ceilalți, adecă voiu fi avut eu, dar imi uitam de asta totdeauna. Eram și eu împărțit în despărțământul ce mi se cuvenia, dar de ce eră oare tata învățător? Nici nu-și bătea el capul cu mine. Erau destui ceilalți.

Din întreg anul nu mi-a ramas în minte din cetit, decât o jumătate de jos a unei pagini fără soț din Abedarul lui Ioan Popescu, unde în jurul desemnului unui pod eră imprimat cu litere caligrafice și de tipar: *pod*, și mai la vale: drum, fier ș. a.

Într'o zi adecă tata, voind ca totuș să se convingă de știința mea — se vede că eră dispus — m'a pus să citesc, deschizându-mi cartea la podul amintit. Teafăr n'am scăpat eu nici atunci.

Din povestea învățării scrisului nu știu nici atât. Îmi plăcea încă de mic să trag linii curmezișe și cruceșe pe tăbliță și mai târziu pe hârtie cu ceruza. Îmi aduc aminte, că anul acesta am nimerit odată un *a* frumos pe hârtie, între alte zig-zaguri fără rost. Și să me fi văzut ce falos eram... Arătam pe *a*-ul meu la frunză și iarbă.

Anul următor trebuia să 'nvăț și catechism și maghiară. Din cel dintâiu n'am învățat nimic. Cea mai strălucită dovadă despre asta am dat-o la examen. Protopopul, ca să-i facă cinste tatii, me provoacă și pe mine printre cei dintii, când se răspundea din catechism. Nici nu mi-am deschis gura.

Tata nu șeiea ce să facă de năcaz și rușine. Începe să me ocăre.

— Va fi copilul confuz, a zis protopopul, ca să-l liniștească pe tata.

Între cei de față eră și cineva, care se bucură de vitejia mea. Acesta eră popa din sat, fie iertat.

Bătaia, ce-am gustat-o după examen, n'aș dori-o nici prietinelor, nici dușmanilor.

De maghiră nu m'am interesat mai mult, decât de catechism. Ne folosiam de „Legendarul lui Crișan și Putnoky”. Deprinderile românești le aveam traduse și scrise frumos de tata într'un libel cu păreții vineți. Dar să nu 'credeți că am cutezat să le cetesc barem.

*

Când eram de 7 ani, adecă anul următor, am cercetat școala învățătorului Iosif Morar, din comuna vecină. Aci s'a mai prins ceva învățătura de capul meu, dar n'am urmat anul întreg, ci numai câteva luni.

Dar aceste câteva luni au avut bună înriurintă asupra mea. Viața între străini me mai ciselase și me făcù mai serios și mai prietin cu gândurile bune.

Ajungând să cercetez iară școala tatii, nu mai eram cel din anii trecuți. În privința învățării nu me întreceam eu cu mult, dar eram, cum s'ar zice, mai cumpenit.

Începea să nu-mi mai placă larma cea mare, pe care o făceau școlarii tatii și nu odată il rugam, ca să-i silească să se octroieze. Tata inse eră lipsit de energia tinereții, iar bătându-i n'ajungea departe cu năbădăioșii de copii. Și mai eră un lucru care me neliniștia. Începusem să pricep folosul școalei și nepăsarea părinților, absența copiilor lor de la pregeri nu-mi plăcea de loc.

— De ce nu silești, tati, să vie toți la școală? Uite câți lipsesc!

Asta s'a repetat în mai multe zile, după ce citiam catalogul.

Într'o zi lipsia tata de la școală. Eu eram domnul acum. Bucuria avută 'n ziua aceea, n'o mai avusem până atunci.

Așteptam cu nerăbdare ora, când aveau să fie toți copiii de față. Care cum intră începea să facă larmă, dar în câteva clipe eră așa de mare liniștea, încât dacă mai intră câte-un întârziat, se speria. Nu știea că de ce atâta liniște! Toți steteau sfiți în bănci, iar eu la masă.

Erau 9 ceasuri și școala nu eră nici de jumătate umplută. Atunci imi trăsnește o idee.

— Petru Vasilcoiu și Ion Șerban, veniți încoace! I-am pus în fața mea de-a dreapta.

— Și mai veniți și voi: Ion Radu și George Leucă; Neculae Croitor și George Cățian.

I-am așezat doi cu doi și le-am spus:

— Voi ve duceți pe la Români, voi pe la Țigani, iar voi pe la moară și 'n ulicioară. Uite aici aveți lista celor ce lipsesc și aveți să spuneți peste tot, că azi vine inspectorul, să trimită toți copiii la școală, că dacă nu, îi aduce inspectorul cu jendarii. Ați înțeles?

Într'o jumătate de oră imi eră școala plină, de abia mai încăpeau copiii.

Acum eră să urmeze situația critică. Dar am avut tăria să-mi țin risul, să-mi țin elevii în liniște, căci: acum, ba acum nimereste domnul inspector.

Într'acestea vine tata și se uimește de mulțimea copiilor și de liniștea în care așteptau pe inspectorul.

S'a mirat tata mult de cutezanța și de ingeniozitatea mea și mi-a zis:

— Dascăl o să fac din tine, băete!

Dionisie Stoica.

G â n t e e.

I

*Numai eu și dorul meu
Pribegim într'una,
Doină, doină, pentru noi
Soră dulce-i luna.*

*Capu-și pleacă, 'ncet pe sin
Floarea de sulfină;
Numai noi, murgușul meu,
Nu avem hodină...*

*Sboară mierla cătră cuib,
Pace-i pe pădure;
Numai noi nebuni sermani
Pribegim aiure!...*

II

*Sub strășină, la cuibul vechiu,
Se 'ntorc voioase rândunele;
Eu nu am unde să me 'ntorc
Cu triste cântecile mele.*

*La sinul gingașului crin
Un fluture se odihnește;
Doar sufletul și dorul meu
În veci odihnă nu găsește.*

*S'au întâlnit în zi de mai
Priveghitoarca și iubirea —
Pe urma ta eu calc de-un veac
Și nu te aflu nicăire!...*

I. U. Soriecu.

Ziua onomastică.

(Fine.)

Vestea despre starea aceasta nu prea deamnă de invidiat se lăți la noi mai repede decât ciurma orientală. În fine chiar și copiii rideau de subjugarea tiranului ce-i chinuia în școală.

La noi, în raporturile sociale, e în vigoare o etichetă foarte desvoltată, care de și nu se unește în toate cu cea spaniolă, totuși seamănă încâtva cu aceea. Nici în cercurile înalte ale tronurilor nu se observă cu mai mare minuțiozitate eticheta cea îngânfată spaniolă, ea la noi eticheta noastră cea locală.

Regulile severe ale acestei etichete prescriu, sub amenințarea cu pedeapsa pierderii totale a vasei și stimei generale, că fiecare individ inteligent să-și celebreze ziua onomastică.

În presara zilei onomastice bărbații toți se adună la locuința celui serbătorit să-i urască de bine. Eticheta noastră prescrie că cu atari ocaziuni serbătoritul să aștearnă gratulanților o masă cât se poate de bogată.

De la aceasta regulă generală nu pută face excepțiune nici Butuza.

În 30 iunie îl invită cu tot respectul curatorul primar Cosma. Macrina, văzând că aceasta nu costă nici un ban, se invoie că și bărbatul ei să ia parte la festivitate.

În 3 iulie se adună iarăși toți la masa ospitală a părintelui Andrei.

Abia trecură câteva zile și Butuza primi o invitare nouă. De asta dată curatorul controlor îl poftea cu toată cinstea pe seara de 7 iulie la modestul seu festival.

Butuza arată invitarea nevastei sale.

— Iarăși invitare? — își increți fruntea. — Se vede de pe fața-ți lacomă că ai merge și tu bucuros. Ce și socoli, că voi suferi să te mesteci între oameni bețivi, să-mi risipești toată averea?

— Macrină! — zise învățătorul necăjit. — Eu am fost la două serbări onomastice și n'am cheltuit nici un crucer, căci știu că aceasta ție nu-ți place. Mi-a fost destul să stau treaz două nopți, de aceea azi voi rămânea acasă. Lui Procopiu îi voi serie că sunt cam bolnav.

Știea Butuza prea bine ce face.

— Nu vei merge, somnuroșule? — îl dojeni Macrina mai mult amenințând ca întrebându-l.

— Cum vei voi tu — grăbi Butuza a-i răspunde.

— Vei merge și pace! Și așa toată treaba nu ne costă nimic.

Procopiu eră fruntaș bogat, care nu cruță cheltuelile și la masa lui vinul curgea ca și când ar fi apă fără preț.

Neobiceiuit cu beuturi, Butuza nu peste mult simți cutrierând în vinele sale un foc care-l încălziă din ce în ce tot mai tare. În sfârșit el, Butuza cel serios și așezat, se trezi numai că se 'nvârte ca un holtei fluturatic în vârtejul jocului improvizat.

După joc apucă în dreapta un păhar și începă a lăudă pe Procopiu. Lauda lui tot creștea ca apa ieșită din albie, în urmă gazda căsii eră înălțat peste stele.

— Trăiască Procopiu până la a doua venire! — termină Butuza.

— Trăiască!

Pocalele se ciocniră.

Și în acest zgomot vesel, de urechile lui Butuza se isbiră niște cuvinte, ce-i opriră pe câteva momente inima, și-l incremeniră cu păharul la gură.

— Se apropie prorocul Ilie! — i se pără că zise cineva.

Și aceste cuvinte, în sine inocente, asupra Butuzei avură efectul, ca și când cineva i-ar fi vărsat peste cap un vas cu apă ghețoasă. Ca atins de o vargă magică, se trezi la moment, și făcū pregătiri de depărtare.

— Unde mergi, dascale? — se puse în calea lui Procopiu.

— Trebuie să merg, am mult de lucru.

— Cine lucrează noaptea? — întrebă printre hohote cantorul care încă eră de față.

— Mâne trebuie să țin școală — se încercă a se corege Butuza.

— Acum e vacație! — strigară între risete mai mulți deodată.

Lăutarii începură în acest moment un joc zburdalnic și Procopiu inhătă la joc pe dascalul cu intențiuni suspecte de dezertare.

Cum și cum nu, destul atâta că Butuza, amețit de focul ce-i circulă prin vine, după mezul nopții invită la el toată societatea pe 19 iulie, presara prorocului Ilie. Și ca nebunia lui să fie și mai cornurată, puse încă pupăză pe colac, și chemă și lăutarii.

Săraca Macrina, de ar fi fost ea acolo!

Pe când se iviră zorile, lui Butuza îi veni în minte năravul Macrinei. Capul deodată i se limpezi și se furișă pe neobservate la stradă.

În poarta locuinței sale se oprî puțin, ca și când s'ar teme să intre.

În sfârșit a sosit timpul să me conving, cine poartă pălăria la casa asta — se încurajă pe sine însuș și puse mâna pe elanță.

Am cugetă, că după acest propus energic, Butuza a intrat cu zgomot mare că trezind pe Macrina să provoace deslegarea problemei cu purtarea pălării. Butuza înse eră om înțelept și pacinic, care nu putea suferi certele zădarnice.

Pisica vicleană ce se târâe lungită pe pământ cătră paserea ce vrea să-o prinză ar fi putut învăță istețime de la Butuza, atât de tiptil și fără zgomot se trase la pat și se ascunse sub învălitoare. De

asta dată a scăpat fără înfruntări. Macrina durmiă dusă.

Abia ațipise puțin și el, când în tăcerea dimineții recoroase niște sunete dulci și armonioase începuse a se ridică de sub fereastra sa, cari îl treziră și pe el și pe Macrina. Sunetele de vioare stârniră în Macrina furie nespūsă.

Tremurând de mânie, pe jumătate ieșită din fire, Macrina se sculă repede, aprinse luminarea și se aruncă ca o tigroaie pe Butuza care se făcea că doarme.

— Ce ai făcut, calicule? Tu îmi risipești averea... beai și plătești lăutari să-ți cânte pe sub ferestri...

— Eu nu știu nimic, femeie, — se scuză Butuza. — La Procopiu n'am stat mai mult de o oră.

— Cine a chemat lăutarii? Eu să-mi trag bucătura de la gură, să muncesc cu zece mâni, ca tu să ai de unde a risipi și a-ți sătură patimile rușinoase... Bine e așa, bărbate?...

Macrina se repezi acum la fereastră.

Ilie Butuza se rădică în așternut.

— Macrină! — o opri rădicându-și solemn degetul arătător. — Nu face lucruri nesocotite!... Orchestra cântă în onoarea ta, a bună seamă vre-un stimător secret de al teu a plătit-o. Tu ai aprins luminarea, acesta e semn că primești einstea ce și se face. Nu te compromite deei!

O beșică inflată până la crepare nu se turtește mai degrabă când o străpungi, ca în câtă vreme se mulcomi Macrina la auzul acestor cuvinte. De-ar fi știut Macrina că lăutarii venise să mulțumească mecenatului ce le dăruise toți banii câți îi putuse ascunde dinaintea nevastei sale, a bună seamă altminteră s'ar fi purtat.

Cu tot norocul seu, Butuza nu mai avuse din seest moment nici o odihnă, frica sa pe zi ce mergea tot creștea.

Se apropiă prorocul Ilie cu treznetele.

De ce să se apuce sermanul?... Să spuie Macrinei că a invitat oaspeți pe ziua sa onomastică?... La cugetul acesta se cutremură. Să călătorească, sub oare ce pretecest în ziua critică?... Cu cât mai profund cumpăni acest remediu, cu atâta îl află mai fără folos. Înzedar ar fi lipsit el de acasă, oaspeții invitați deja totuș s'ar fi prezentat pe timdul fixat.

Neavând ce face se lăsă în voia sortii care îl ma mai scăpase și până acum din năcaz.

Pe fruntea lui Butuza ieșiau sudori reci când priviă la ziua de 20 iulie, însemnată în călindar cu litere roșii.

— Nu mai există pentru mine nici un ajutor — își zise deschizând din nou călindarul, când de odată ca respuns la acest oftat dureros dete cu ochii de numele Macrina.

Mai vesel ca și când ar fi aflat piatra înțelepciunei, grăbi la nevasta-sa și-i zise zimbînd.

— Macrină dragă! pe tine toți te iubesc. În 19 iulie ți-e ziua onomastică și, precum am înțeles, mai mulți stimători de ai tei se pregătesc să te felicite.

Butuza călculase bine, nevasta sa n'a observat viclenia lui și a pregătit pe seara de 19 iulie un ospet îmbelșugat. Se înțelege că Butuza avuse atâta minte de făcuse atent pe cel mai bun toastant, pe cantor, ca ziua de 19 iulie e numită de la Cuv.

Macrina și că consoarta lui poartă acest nume frumos.

Când, la cina festivă, cantorul chiar amintia despre minunata coincidență a douē serbători, unirea a douē inimi iubitoare, cari ca și când ar fi fost destinate de la naștere una alteia, din îngrijirea providenței primiră nume atât de apropiate în călindar — la fereastră începū a cântă pe neașteptate orchestra procurată.

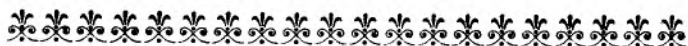
Lui Butuza i se puse nod în gât și ochii i incremenită pe fața Macrinei să vază ce se petrece în lontrul ei.

Nici odată Butuza n'a mai văzut atâta fală, bucurie și mulțumire pe aceasta față severă ca acum.

Ca și când ar fi intinerit, Macrina se invarti ușor ca un priznel și, spre mirarea dascălului, însași ea se grăbi a deschide ușa să între lăutarii.

De atunci Ilie Butuza nu mai poartă frică de treznetele prorocului Ilie, acum e liniștit că-și poate serbă în tot anul ziua onomastică, are înse atâta minte de așteaptă să-l provoace nevastă-sa să cheme oaspeți.

Tit Chitu.

Sfârșitul carnevalului.

— Joc de salon în douē scene. —

Persoanele:

Nicu, Lina.

Scena I.

(Un salon mobilat cu gust.)

LINA (se preumblă agitată.)

Ah! momentul ingrozitor a sosit! Carnevalul s'a sfârșit! Sermanul... îl compățimesc, căci a fost atât de bun și de plăcut... Apoi tătucea și mamița au făcut tot posibilul, ca să me simt bine. Trebuie înse să spun, că eu le-am ajutat foarte mult la aceasta... O, ho! (Se oprește. Își pune degetul pe frunte.) Știu eu de ce au fost tătucea și mamița atât de buni. Oh, foarte bine știu — de și poate că nu mi-ar fi permis să știu... (cătră public.) Mămița mereu îmi zicea: „Lino, draga mamei, a venit timpul ca să te măriți. Și dacă se poate, mărită-te cât mai îngrabă. Nu alege, căci cine alege, culege“. Eu, natural, că deveniam zăpăcită și ziceam: „Mamă, scumpă mămiță, cum ai și zis? Cum ai și zis? Vai de mine! Ai zis să me mărit cât mai îngrabă“. Cât de frumos și de poetic sună aceasta: „să me mărit cât mai îngrabă“. Câtă sublimitate și delicie conțin cuvintele acestea! Tătucea înse!... Brrr!... El mereu zice, că și peste douezeci de ani me pot mărită. Doamne Dumnezeule! (Ironic.) Douezeci de ani! Ce gânduri extraordinare și contrare spiritului de acum mai are și tata. (Ironic.) Peste douezeci de ani! Grozav! Neinchipuit! Cine îmi va cere mâna peste douezeci de ani? Nime, absolut nime!... Nici chiar Nicu, care mi-a promis că me ia de nevastă încă pe când am fost numai atâta (arată cu mâna.) Peste douezeci de ani! Ei, știu eu de ce zice tata aceasta. Atunci își va serbă domnialui logodna de aur. Cu o cheltuială ar vrea să facă amândouē... Frumoasă economie! Dragă tată, din aceasta nu va fi nimic.

Bulgară de la Dunăre.

Auzi: nimic! Şezi aici, tată. (Arată un fotel.) Bine. Eu voiu şede a aici. (Şede în faţă. Aşá, tatá, aşá dragá tatá. Acum stám faţă în faţă. (Serbătoreşte.) Iubitul meu tatá vrea, ca eu numai peste douezeci de ani să me mărit. (Face un compliment înaintea figurei închipuite.) Tatá, din aceasta nu va fi nimic. Ştii: nimic! Eu nu me mărit. (Mai mult în sine.) Înţeleg, peste douezeci de ani. (Impacientă se scoală. Cătră public.) Mai bine că s'a sfârşit carnevalul. Serios! Pe lanec care a făcut curte Dorinei, l-a inrolat la miliţie, Tudor e la recoare pentru un duel, Ionel ar fi aici, dar el — sermanul — şi-a stricat stomacul, Nicu (mânioasă) da, Nicu sumeţul, filozoful de Nicu ar putea să fie aici. Pe el nu l-au inrolat la miliţie, nu e nici închis, apoi nu şi-a stricat nici stomacul. Ah! bate cineva la uşe. (Serioasă. Cu vocea severă.) Intrá!

Scena II.

Lina, Nicu.

NICU (cu palăria în mână. Face un compliment Linei.)
Bună seară, Lino — vreau să zic dşoară.
LINA (ironic.)
Bună seara, Nicule. (Îşi pune mâna la gură.) Dle!
NICU (a parte.)
Incă e mânioasă. (Cătră Lina.) Eşti singură?
LINA (ironic.)
Da, cu permisiunea dtale.
NICU.
Tata şi mama nu sunt acasă?
LINA (ironic.)
Nu, cu permisiunea dtale.
NICU.
Poate că te incomodez — dşoară?
LINA (ironic.)
O, nici decăt. Când omul se plictiseşte or şi cine e binevenit.
NICU.
Poate, chiar şi eu?
LINA.
Da, poate chiar şi dta.
NICU.
Cât eşti de buuă.
LINA.
Ia ioc, dle.
NICU (îşi pune pălăria pe masă.)
Foarte me deobligi... (În parte.) Indată o imblânzesc.
LINA (se preumblă. Cu voce indiferentă.)
De unde vii?
NICU (Şade pe un fotel. Priveşte sumeţ în plafon. Cu voce indiferentă.)
Eşti curioasă?
LINA (mânioasă.)
Nici decăt!
NICU.
Atunci îţi spun. Chiar din cafenea vin.
LINA (ironic.)
Ah, da. Studiezi.
NICU (indiferent.)
Da. (Cască.) Omul trebuie să se ocupe cu ceva.
LINA.
Natural. Aşá cu nimic.

NICU.
Şi aceasta e ceva.
LINA.
Cum?
NICU.
O partie de carambol, apoi o frumoasă partie de sach...
LINA.
Serios, dta eşti un tiner foarte plăcut.
NICU (indiferent.)
Îţi mulţumesc.
LINA.
Nu ai nimic de mulţumit! Ştii!?
NICU.
Ce să ştiu?
LINA (mânioasă.)
Ce?... Că eşti un... un... un...
NICU.
Ei, spune odată. Sunt foarte curios să aud.
LINA.
Un reutăcios.
NICU (somniaş.)
Se poate.
LINA (merge înaintea lui Nicu şi mânioasă bate cu piciorul.)
Nici nu te aperi?
NICU.
Să me aperi? Nici prin gând nu-mi trece. De ce?
LINA.
Apoi ce cauţi aici? Ce vrei aici?
NICU (indiferent.)
Absolut nimic.
LINA (furioasă.)
Dacă nu vrei nimic, atunci...
NICU (o intrerupe.)
Mai bine ar fi dacă m'aş duce... Da?
LINA (cu voce simţitoare.)
O, nu. Nu, Nicule.
NICU.
Eu inse me duc. (Se scoală.)
LINA (cu voce poruncitoare.)
Să nu te mişti! (Se întoarce de la Nicu. În parte.)
Urât!
NICU (îi suceşte favoritele.)
Incă de la nime nu am auzit aşá ceva...
LINA (cu voce dureroasă.)
Urât!
NICU.
Lino! Dragă Lino! Din inimă zici că is urât?
LINA (îşi scoate batista şi îşi şterge ochii de lacrimi.)
Du-te... du-te...
NICU (Se apropie de Lina.)
Tu plângi, Lino?
LINA (furioasă trăneste batista jos.)
Nu plâng! Ce cugeţi... Mai aceasta îţi lipseşte?
NICU (serios.)
Lino! Tu eşti foarte violentă!
LINA (furioasă.)
Da, sunt violentă, sunt furioasă, sunt capriţioasă, şi...
NICU (o intrerupe. Glumind.)
Frumoasă.
LINA (zimbând.)
Nu glumeşti?...

NICU (sentimental.)
Lino! Nu plânge.

LINA (cu voce poruncitoare.)
Ridică batista de jos!

NICU (se apleacă după batistă, apoi deodată se oprește.)
Nu, nu o ridic!

LINA,
Eu ți-am zis să o ridici!

NICU (frece.)
Am auzit, dar nu o ridic!

LINA.
Nu?

NICU.
Nu!

LINA (uimită.)
Serios, nu?

NICU.
Serios, nu!

LINA.
La moment să ridici batista!

NICU.
Nici dacă me rogi frumos, nu o ridic.

LINA.
Aceasta e complesanță? Dta nu poți nici o batistă să ridici fără rugămintă?

NICU.
Ba da. La poruncă înse nu!

LINA.
Aceasta e prea mult, știi? Cum i se zice?

NICU.
Știu. Vei zice că e necultură. Pe mine înse puțin me interesează. Nu ridic batista până ce nu me rogi frumos.

LINA.
Eu să te rog pe dta? Eu? Nici odată!

NICU.
Bine. Nu e a mea. Las' să remână aci până la sfârșitul lumii.

LINA (indiferentă.)
Ce îmi pasă,

NICU.
Hm.

LINA (mânioasă imitează vocea lui Nicu.)
Hm.

NICU.
Bine, Lino. Batista aceasta ne va povesti ceva. Va povesti (cu voce povestitoare) că a fost odată o fată foarte frumoasă, bună, plăcută și dragălașă.

LINA (curioasă.)
Serios? Continuă.

NICU (cu seriozitate.)
Fata aceea înse uneori eră violentă, caprițioasă și furioasă.

LINA (și mai curioasă.)
Interesant. Continuă.

NICU.
A mai fost apoi și un june, care s'a îndrăgît de fata aceea. În tot visul numai pe ea o vedea, ziua și noaptea numai la ea gândia. Simția, că fără de ea nu poate să trăiască. Fericirea lui numai de la ea o asteptă...

LINA (serioasă.)
Continuă!

NICU.
Și acel june a depus rigurosul — și chiar acum a căpătat denumirea de profesor gimnazial.

LINA.
Serios?

NICU (scoate niște scrisori din busunar.)
Da. Înainte cu jumătate de oră.

LINA (suspînând.)
Ah!

NICU.
Înse acel june, după multă spargere de cap, a cugetat că mai bine ar fi dacă s'ar face călugăr.

LINA (merge la Nicu. Mișcată.)
Nu, nu face așa ceva, Nicule.

NICU.
Cât eu îl cunosc, el într'adevăr se va duce în mănăstire, căci fata aceea...

LINA (ridică îngrabă batista, apoi își acopere fața cu ea.)
NICU.
A, ha!

LINA (merge la Nicu.)
Nicule?

NICU.
Ce vrei, dragă Lino?

LINA (cu blândețe.)
Să vorbesc, dragă Nicule?

NICU (reculegându-se.)
Nu. Știi ce vrei să zici. Îmi permiți înse ca să vorbesc eu?

LINA.
Cu tata?!

Trad. după F. M.

Alex. Țințariu.

Poesii populare.

— De la „Păduri“.

Ce haznă de tine fată,
Toată ziua la oglindă,
Spălată și câștigată,
Și gunoiul până 'n grindă,
Prinde boii la tânjală,
Și scoate gunoiu-afară.

(Juna Maria Goț, Runcul-mic.)

Frunză verde de arnici,
N'o trecut doru p'aiei?
Ba mi-or spus doi copii mici,
C'o trecut doru p'aiei;
Și mi-or spus doue mueri,
C'o trecut alaltăeri;
Și mi-or spus doue neveste,
C'o trecut și tot mai este.

Mândra bat-o soarele,
C'o beut fuioarele,
Dintr'o sută de fuioare,
N'o ales nici de-o ciotoare,
Dintr'o sută de cituși,
N'o ales doue păpuși.

(Nevasta Vuța Josan, Runcul-mic.)

Culese de:

Emil V. Degan.

SALON.

Despre Ionescu-Gion.

Fragment din epistola dnei Constanța de Dunca-Schiau adresată amicei sale, dna C. M. K.

..... Abia reafliau liniștea sufletească spre a-mi termina epistola începută în arătatele împrejurări și iată un nou trăsnet — acesta moral — ce me intrerupe, pe neapșteptate: știrea morții lui Ionescu-Gion.

De mult ce-l admiram, iubiam p'acest om. Și este un simțiment dulce acel d'a iubi pe cei ce-ți însuflă stimă și admirare.

Negreșit c'acea iubire nu putea fi alta decât dragostea esthetului pentru un obiect de artă rar, frumos, desevărsit. Gion și avea o frumuseță ce doarese fiecărui român.

Cum nu mulți alții, avea spiritul serios, studios, just, cinstit — deplin cinstit. Eră conștiincios și ea om, și ea profesor și ea scriitor. Lucările sale nu-s file ușoare ce flutură în vânt. Ele sunt, toate, solid căptușite cu știință, cu idei. Sunt d'acele ce trăesc, ce au dreptul d'a trăi. Sunt d'acele vecnic folositoare.

Condeiuul seu de polemist a fost urban, „binecrescut“, cu demnitate și totdeauna elegant investit. Un condeiu ce s'a respectat pe sine, ce a respectat și pe alții. Condeiu veridic, condeiu istoric.

Sincer, cu lealitate și neodihnă, Gion urmăria, pe toate căile, idealul măreț ce toți ar fi să urmărim: înălțarea, reinălțarea neamului prin cultură și moralitate.

Încă o însușire: eră om de fapte. De fapte, nu de gură.

Binele obștească a fost adevăratul scop al neincetatei sale munci, a muncii roditoare dar și zdrobitoare ce l-a costat încă juna și plina de puteri viață.

Regret în el și pe unul din puținii optimiști ce am cunoscut în țară. Crezător în bine, ca sufletele cele mai curate, ca credincioșii religiunilor june, puternice, făcătoare de minuni, întâlnirile cu dânsul erau și interesante, și mângâitoare. Intăriau credințele, energia, curajul.

Numai cu puține zile înainte de plecarea mea din București, am asistat la repetiția generală a unei serbări școlare-artistice și literare — ce dirigiă la Ateneu.

Ore întregi l-am privit la lucru. Gion se făcea înzecit. Il vedeam tot d'odată poet, artist, critic fin, regisor de gust, învățător blăjin, geniu-inspirator, putere-insufletitoare, esthet entuziast, și, mai mult decât or ce „patriot, român, naționalist, prin toate fibrele inimei“.

Am ramas uimită în fața diversității puterilor intelectuale ale rarului bărbat; și mai uimită în fața inimei, a caracterului ce descoperiam.

Sub înălțătoarea-i inspirațiune, discipolii sei sevârșiau minuni.

Lacrimi de adâncă emoțiune i-au tradus admirațiunea rar simțită ce me mișcă.

M'a văzut, a fost atins, a venit să-mi stringă mâna și cu voce pătrunsă mi-a zis: „resplata întrece osteneala.“

A fost ultima dată ce l-am auzit, ultima dată ce l-am văzut.

Cu îngrijorare me întreb: Cine va umplea marile gol remas în urma-i, pe toate terenele activității sale multiple? Minți luminate avem, nu-i vorbă; dar mai puține, cu mult mai puține suflete mari, desinteresate, cu adevăr altruiste.

Cred în nemurirea și migrațiunea sufletelor. Când, în cine și unde se va intrupă iarăș nobilul, deplin generosul suflet ce animă pe Gion ca să-i continue neîntrecuta și binefăcătoarea activitate?

Pentru ferecirea neamului nostru, Dumnezeu românilor în nemărginita Sa putere să-l reinvie între noi, unde este atât de regretat — și de trebuitor. Și aceasta cât mai curând

Convocare.

„Societatea pentru fond de teatru român“ își va ținea adunarea sa generală din acest an în Brad, în zilele de duminică și luni, 15/28 și 16/29 august 1904.

Invităm la aceasta adunare generală pe toți membrii fondatori, ordinari și ajutători ai societății, precum și pe toți binevoitorii ei și sprijiniții culturale românești.

Programa:

I. Ziua primă.

Duminică, în 15/28 august 1904:

1. Președintele deschide adunarea generală la 10 ore a. m.
2. Alegerea a doi notari pentru ședințele adunării.
3. Raportul general al comitetului societății asupra lucrărilor sale de la adunarea generală din urmă.
4. Alegerea unei comisiuni de 5 membri, pentru censurarea raportului general al comitetului.
5. Raportul cassierului despre starea cassei și peste tot despre averea societății.
6. Alegerea unei comisiunii de 5 membri pentru censurarea raportului cassierului.
7. Alegerea unei comisiuni de 5 membri, cari în înțelesul §-lui 5 din statutele societății vor înscrie membri fondatori, ordinari și ajutători pentru societate.
8. Cetirea disertațiunilor corespunzătoare scopului societății, sau de altă materie literară, înștiințate președintelui înainte de adunare.
9. Peședintele ridică ședința.

II. Ziua a doua.

Luni, în 16/29 ougust 1904:

1. Președintele deschide ședința.
2. Cetirea protocolului ședinței precedente și verificarea lui.

3. Raportul comisiei pentru câștigarea de membri noi

4. Raportul comisiei însărcinate cu censurarea raportului general al comitetului.

5. Raportul comisiei însărcinate cu censurarea raportului casierului.

6. Alegerea comitetului pe un nou ciclu de 3 ani.

7. Determinarea locului unde se va ține adunarea generală pentru an. 1905.

8. Alegerea unei comisii de 3 membri pentru verificarea protocolului din ședința II.

9. Președintele închide adunarea.

Din ședința comitetului ținută în Brașov, la 1 iulie n. 1904.

Virgil Onițiu m. m.
v.-președinte.

Dr. Iosif Blaga m. p.
secretar.

*

Avis. Anunțările pentru încetare la „adunarea generală a Societății pentru fond de teatru“, ce se va ține la 15/28 și 16/29 august 1904 în Brad, sunt a se adresa la membrii comisiei de încetare Ștefan Albu, ori Ioan German în Brad, până la 9/22 august 1904 inclusive. Brad, 6 august n. 1904. *Comitetul aranjator.*

LITERATURĂ.

O nouă operă de Carmen-Sylva. Regina Elisabeta a României a terminat scrierea Sa intitulată „Pe Dunăre“ și inspirată de escurziunea pe care familia Regala a făcut-o de-alungul fluviului. Scrierea a fost tradusă în românește de dl Tzigara-Samurcaș.

O dramă despre Ștefan-cel-Mare. Dna Florica Coengopol a scos la lumină în București o lucrare intitulată: „Maria din Mangop“ epizod dramatic din viața lui Ștefan-cel-Mare. Maria din Mangop a fost a doua soție a lui Ștefan-cel-Mare, o descendentă a împăraților bizantini, care n'a fost fericită, căci n'a avut copii. Pe subiectul acesta autoarea a brodat o schiță dramatică, căci lucrarea ce ni se prezintă, nu poate fi privită decât ca schiță. Prețul 50 bani.

Cărțile „Aurorei“. Dl Lucian Bolcaș ca director și tipografia „Aurora“ din Gherla ca editoare fac apel la publicul românesc (care nu prea cumpără cărți românești,) să sprijinească o nouă întreprindere literară a lor, „Cărțile Aurorei“, care va apărea în fiecare lună, în broșuri de 160—200 pagini, și vor istorisi în o limbă ușoară despre întâmplările și bărbații mari din trecutul neamului românesc. La 12 numere se primesc abonamente cu 12 coroane și 60 bani. Prima broșură va eși la începutul lui octombrie, cu istoria împăratului Traian.

Drama de la cafeneaua Macedonia din București. Sub acest titlu, o broșură apărută la Constanta ne descrie înfrământul omor petrecut la 14 iulie an. c. în cafeneaua Macedonia din București, unde macedo-românul Levanta vândut grecilor a împușcat pe naționalistul macedo-român Ilie Papahagi, iar poetul macedo-român Nuși Tulliu, care a publicat câteva poezii și în revista noastră, a împușcat pe Levanta. Broșura apără atitudinea macedo-românilor naționaliști.

„Uscatul prunelor și altor fructe, fabricatul magiunului“. — e titlul unei broșuri de dr. Maximilian Popovici chimist-agronom, care formează căr-

ticea a XXVII-ea din „Biblioteca Populară a administrației Domeniului Coroanei“ din România. Lucrarea, intercalată cu mai multe ilustrații în text, e precedată de o precuvântare scrisă de dl Ion Kallinderu, membru al Academiei Române, administrator al Domeniului Coroanei. Scopul acestei cărți este de a învăța pe țărani industrializarea fructelor dându-le toate lămuririle practice și științifice de care vor avea nevoie. Ca toate broșurile acestei biblioteci, astfel și aceasta are în frunte o ilustrație care reprezintă Castelul Zollern din Germania de sud, clădit în secolul XI-lea, restaurat la 1850—1861. Leagănul comun al familiei domnitoare din Germania și al familiei regelui Carol I al României.

„Advocatul Poporal“. În amărita noastră presă neprijinită de publicul numit cetitor, care înse numai cetitor nu este, apare și o foaie juridică-administrativă, „Advocatul Poporal“, în Timișoara, sub redacțiunea dlui avocat P. Rotariu. Ar fi de dorit ca comunele române să sprijinească această publicație, căci în ea găsim traduse toate legile. În numărul 8 ce primim vedem: Legea comercială, Dreptul la apă, Instrucțiune pe seama poporului din legile urbariale, Veraismul o nouă chestiune juridică și social-morală. „Advocatul Poporal“ apare odată pe lună și costă pe an 6 cor. Redacția Timișoara-Fabric, Kis zsák utza nr. 5.

TEATRU și MUZICĂ.

Violonistul Enescu la Sinaia. În urma invitației reginei, renumitul violonist și compozitor dl George Enescu a sosit în săptămâna trecută la Sinaia și a descins în castelul Peleş, fiind oaspele reginei. Dl Enescu a făcut muzică de cameză cu suverana în fiecare zi.

Succesul unei Românce la Paris. Ziarele pariziene ne aduc vestea, că dșoara Mărioara Ventura, fiica cunoscutului nostru confrate Gr. Ventura a obținut premiul al II-lea la tragedie. Onoarea ce s'a făcut tinerei artiste, are o însemnătate pentru noi, căci parizienii sunt renumiți prin antipatia ce o au în contra artiștilor străini. A lua chiar premiul al doilea la Conservatorul din Paris, când ești străin, înseamnă, că ai știut să te impui prin talentul tu și că, dacă nu ți s'a dat locul ce poate il merita, primul loc, apoi nu se putea să-ți refuze pe cel de al doilea. Și notați că în comisiunea de examen se aflau cei mai iluștri scriitori francezi, acei al căror renume e universal și ale căror serieri vor rămâne neperitoare. Dra Ventura nu are decât 17 ani.

Concert la Sinaia. Dumineca trecută s'a dat la Sinaia, în sala Riegler, un concert simfonic sub conducerea dlui D. Dinicu. La acest concert au dat concursul lor distinsul violonist dl G. Enescu și dl Leon Mareau pianist din Paris. Publicul a aplaudat în mod călduros pe favoritul seu Enescu, care apoi a mai executat o poloneză de Wieniawsky. Orchestra condusă de maestrul Dim. Dinicu a executat cu adevărată măiestrie două compoziții clasice: „Egmond“ de Beethoven și „Per-Gynt“ suită de Grieg. În sală un public enorm. Regina a ascultat concertul de la aparatul telefonic instalat în castelul Peleş.

Reprezentare teatrală în Seliște. Societatea de înfrumșetare din Seliște a aranjat la 7 august n. o reprezentare teatrală. S'a jucat „Strada Livezeni nr. 33 bis“ comedie în 3 acte de **. După teatru dans.

SCULPTURĂ.

Bustul regelui Carol. Celebrul sculptor italian Raffaello Romanelli a petrecut săptămâna aceasta câteva zile la Sinaia unde a fost primit în audiență la castelul Peleş. Regele Carol a pozat apoi înaintea sculptorului, care a început a lucra chiar în castel la bustul regelui, comandat de primăria capitalei București.

BISERICĂ ȘI ȘCOALĂ.

Reuniunea femeilor române din Brașov a înființat, după cum se știe un internat, cu scop de a instrui fetele din clasa de mijloc a societății românești în menajul casei, precum și în diferite lucruri de mână, ce cad în sfera unei bune econome. Reuniunea întreține și subvenționează acest internat cu o sumă considerabilă, numai ca să poată primi fetele cu taxa cât se poate de scăzută. În acest internat se învață: *a*, a pregăti tot felul de mâncări; *b*, a spăla și a călca tot felul de albituri; *c*, a croi și coase cu mașina tot felul de albituri și vestminte; *d*, a cultiva legumi, și *e*, reguli igienice. Pentru completarea cunoștințelor câștigate în școală, s'a introdus și o școală de repetiție provăzută în legile statului pentru copile de la 12—15 ani. Taxa în internat este de 16 florini pe lună. În legătură cu acest „Internat”, Reuniunea în anii trecuți a înființat și un „Orfelinat” pentru fetele orfane și sărace de la 6—12 ani; aceste fete primesc întreținerea completă pe spesele reuniunii și sunt obligate a cerceta școlălele române gr. or. din loc. Petițiunile pentru primire sunt a se adresa până în 20 aug. st. v.

Școala civilă de fete a Asociațiunii din Sibiu și internatul aceleia. În clasa I-a a școlii civile de fete se primesc eleve: *a*, cari dovedesc prin atestat de botez, că au împlinit cel puțin vârsta de 9 ani; *b*, cari dovedesc prin atestat școlar, că au absolvat cu succes IV clase elementare (poporale sau primare) ori apoi dovedesc, pe baza unui examen de primire, că sunt bine orientate în materialul de învățământ preseris pentru clasa a IV-a elementară. În celelalte clase ale școlii civile de fete se primesc eleve, cari dovedesc prin atestat școlar, că au absolvat cu succes vre-o clasă premergătoare de la altă școală de categoria școlii civile. În cursul complementar (supletoriu) împreună cu școala civilă de fete a Asociațiunii, se primesc eleve, cari au absolvat cele patru clase ale școlii civile. Se pot primi și eleve, cari au absolvat cu calcuți buni numai două clase civile, dacă au trecut de 15 ani și sunt împedecate a absolvă toate cele patru clase civile. Inscrierile pentru anul școlar 1904—1905 se pot face din 1—6 septembrie 1904 st. n. Didactrul e 4 cor. pe lună, și pentru elevele ce se înscriu prima-dată la această școală, o taxă de imatriculare de 4 coroane, solvită odată pentru totdeauna. Acelaș didactru e și pentru elevele din cursul complementar. Taxa internatului e 400 cor. pe an, plătită înainte în două sau cel mult în patru rate. Spesele pentru cărțile trebuincioase, pentru materialul de scris, desemn și lucru de mână, nu sunt cuprinse în taxa amintită. Acestea se poartă separat de părinți, precum și cheltuelile pentru îmbrăcăminte și încălțăminte, pentru instrucțiune în pian și în limba franceză.

Societatea „Transilvania” din București publică concurs pentru ziua de 1/14 septembrie 1904 spre a acordă un stipendiu de 800 lei anual destinat studiului medicinei, filozofiei sau comericiului, la una din facultățile de medicină, filozofie, sau academia de comericiu ale Ungariei. Cererile se vor adresa presidentului societății: G. Missail în București, strada Grațioasă 2.

Școala română de fete din Arad Inscrierile la școala superioară română de fete cu internat din Arad, împreună cu cursuri preparandiale, se vor face în 19—21 august (1—3 septembrie) a. c., iar prelegerile se vor începe în 23 august (5 septembrie.) Inscrierile se vor face în zilele amintite prin direcțiunea școlii (strada Deák Ferencz nr. 27.) Școala este împreună cu internat. În internat elevele școlii (fie clasiste, fie preparandiste) plătesc taxa de întreținere 400 cor. pe an, adică 40 cor. lunar. Se primesc înse în internat și eleve, cari voesc a cerceta vre-o altă școală publică din Arad. Aceste eleve plătesc lunar 32 cor. ca taxă de întreținere. Fiecare elevă internă solveste 5 cor. taxă medicală. Preparandistele externe vor solvi didactru 120 cor. pe an, iar clasistele 60 cor. Afară de acestea elevele (fie externe, fie interne) plătesc 4 cor. taxă de inscriere. Pentru instrucțiunea la pian se solvesc (3 ore la săptămâna) 10 cor. lunar. Toate elevele din internatul școlii vor fi introduse în ale cusutului (croitul hainelor), precum în economia practică a casei (pregătirea bucatelor ș. a.) Acestei instruări pe viitor îi se va da o deosebită atențiune și elevele la finea anului vor prestă examen public din cunoștințele lor pe acest teren. Elevele din internat, cari vor cerceta vre-o altă școală publică din Arad, afară de instrucțiunea susamintită în cusut și economie, vor primi instrucțiune deosebită din limba și literatura română, vor fi supraveghiate și ajutate la pregătirile lor pentru obiectele de învățământ ale școlii, pe care o cercetează. La școală și de la școală vor fi însoțite acasă de guvernanta internatului.

Internatul Vancean de fetele din Blaj. Se anunță că la școala de fetele din Blaj nu va mai fi a doua clasă superioară, ci aceasta va fi înlocuită cu a patra clasă civilă.

C E E N O U ?

Hymen. Dl dr. *Mihailu Brădiceanu*, care nu de mult ș-a deschis cancelăria advocațională în Caransebeș, ș'a fidașat cu dșoara *Alecsandrina Sporea* din Orșova. — Dl dr. *Eugen Piso* adv. în Sibiu și dșoara *Maria Turcu* din Făgăraș ș'au cununat la 6 august în biserica gr. or. din Făgăraș. — Dl *Ștefan Ghețic*, ales preot în Cărpiniș și dșoara *Eugenia Câmpianu* din Chendremal ș'au fidașat. — Dl *Patriciu Pop*, învățător în Supurul-de-jos, ș'a cununat cu dșoara *Viora Pop* din Socondul-mare.

Distincțiuni literare. Dl *Ioan Bianu*, profesor universitar în București și membru al Academiei Române, a fost distins cu medalia Bene-Merenti cl. I. — Dlui *Al. Vlăhuța* i ș'a conferit ordinul „Coroana României” în gradul de ofițer. — Dl *N. Iorga* a fost decorat cu ordinul „Resplata muncii”.

Suveranii României în străinătate. Regele și regina României au plecat la 30 iulie v. (12 august n.) din Sinaia în străinătate, mergând împreună până

la Viena, de unde regele se va duce să-și urmeze cura obicinuită la Gastein, iar regina va plecă la Segenshaus, de unde, după o ședere de o săptămână, va plecă la Neuwied. Mai târziu suveranii se vor întâlni din nou și împreună vor merge la Rașatz, unde vor petrece câteva zile. — Principele Ferdinand s'a dus împreună cu principele Carol la băile Kreuznach, iar principesa Maria cu principesa Elisabeta la Coburg.

Reuniunea femeilor române din Sibiu. Am primit broșura intitulată: „A treizeci și noua adunare generală ordinară a Reuniunii femeilor române din Sibiu”, ținută în 5 iunie 1904. Patronul Reuniunii este în. Pr. Ssa Ioan Meșianu; prezidenta dna Maria Cosma, viceprezidenta dsoara Elena Petrașcu. Din raportul general pe anul 1903 vedem că comitetul a hotărât să înființeze o școală pentru economia și industria de casă, care se va împărți în două cursuri, cari vor începe la 1 septembrie. În anul școlar 1902/3 școala elementară de fete a fost frecventată de 20 eleve. În anul școlar 1903/4 sunt înscrise 17. Averele Reuniunii: K. 4436.77 și efecte în valoare de K. 40.370, în total K. 44.806.77. Membrii: 219.

Reuniunea femeilor române selăgene s-a ținut adunarea la 2 august n. în Șomecuta-mare sub prezidiul dnei prezidente Maria Cosma, luând parte foarte puține dame. S'a constatat că fondul Reuniunii s'a urcat la 11.641 coroane. Viceprezidentă, în locul vacant, s'a ales dna Clara Nyilvan.

Liber! Dl George Mohan fost redactor responsabil al ziarului „Tribuna” din Sibiu, a eșit în 3 august din închisoarea de stat din Seghedin, unde a stat 18 luni. Cinci luni i s'au iertat.

BUMBERA IMRE

croitor civil și preoțesc

Oradea-mare, noul Bazar,
de cătră teatru.

Am onoare a face cunoscut onorab. public și Rds. preoțimi, că am în magazin stofele cele mai noue și de calitatea cea mai bună, din cari gătesc haine de croiul cel mai modern și mai elegant.

În deosebi atrag atențiunea Rds. preoțimii asupra stofelor pe cari le țin numai pentru Rds. preoțime. Gătesc reverenți, cimade și tot felul de vestminte preoțești atât pentru preoții gr. cat. cât și pentru cei greco-orientali.

Cerând sprijinul Rds. preoțimi, accentuez că principiul meu este: lucrul bun și prețul moderat, de la care nici odată nu me voi abate.

Recomandându-me on. public, rog să fiu onorat cu comande cât de multe.

Cu stimă înaltă

Bumbera Imre

croitor civil și preoțesc.

(9-10)

Au murit: *Ioan Groza jun.*, protopresbiter gr. or. al Hălmașului, la 6 august n., în Hălmașiu, în etate de 46 ani; — *Alexandru Ciura*, paroc gr. cat. al Abrudului, viceprotopop onorar, la 7 august, în etate de 58 ani; — *Ioan Vicaș*, viceprotopopul Ipu-lui și parocul Hidigului, în etate de 85 ani.

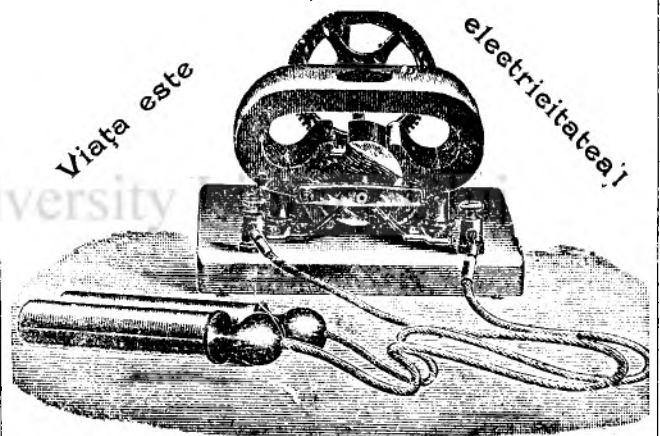
Călinădarul săptămânei.

Ziua săpt.	Călinădarul vechi	Călinădarul nou
Dum. 11 d. Rus. v. 2; Ev. inv. XI; Ev. lit. Mat. c. 18, v. 23-35		
Duminică 1	Sc. s. ț, Ss. 7 M.	14 Eusebiu Dem.
Luni 2	Ad. môt. S. St.	15 (f) Ad. Mar.
Marti 3	PP. Isachiel	16 Rochus
Mercuri 4	SS, 7 tin. din Et.	17 Betram
Joi 5	M. Eusig	18 Elena
Vineri 6	(f) Sch. la față	19 Ludovic
Sămbătă 7	M. domeție	20 S. Stef. reg.

Proprietar, redactor responsabil și editor
IOSIF VULCAN. (STRADA ALDĂS NR. 14/296 b.)

Reînnoirea și lungirea vieții cu „Electrophor”-ul original de America.

Instrument medical electric vindecător, pentru folosință privată.

Atrag atențiunea oamenilor cari pătinesc de mor-buri și sunt slabi, asupra acestui instrument de electricitate și le dau sfatul ca să-l folosească pentru că: **Electrophor-ul** întărește nervii, reînnoește sângele, ne redă mintea și simțirile agerite. Asigură lucrarea regulată a sângelui și nervilor și ne scutește de toate boalele.

Dr. Bourg, vestitul profesor de la facultatea de medicină din Paris astfel s'a declarat despre „Electrophor”: Nu numai mătrecile, reuma, șgârțuriile, nervii și asthma au vindecăt-o, acolo unde știința medicilor n'a mai putut ajuta, ci și boalele de nervi, durerile de cap, colica, sune-tul urechilor, nedormirea, hipocondria, dar mai cu seamă au vindecat în mod minunat stricturile și vinele de aur. În vre-o câteva zile, ba în multe cazuri în câteva ceasuri.

Boalele femeiești dau aproape vindecare sigură. Ba chiar și femeile în stare binecuvântată îl pot folosi cu succes bun.

Nu se strică!

Ține pe vecie!

Costă coroane 10.—

Costă coroane 20.—

Un aparat mai mic pentru oameni mai slabi.

Un aparat întreg pentru vindecarea boalelor învechite.

Trimițându-se bani înainte ori cu rambursă le espedează îndată reprezentantul din Europa al firmei „Elektrophor Co. Limited”.

Auffenberg József

(3-12) **Budapest, Huszár-uteza 6.**

MERSUL TRENURILOR.

Valabil de la 1. maiu 1904.

Budapesta—Orade—Predeal—București						București—Predeal—Orade—Budapesta.						
	Accel.	Person.	Accel.	Person.	Accel.		Accel.	Person.	Accel.	Person.	Accel.	
Budapesta	pleacă	7 25	9 —	2 —	5 45	9 15	București	pleacă	— —	7 50	— —	9 15
Szolnok	"	9 37	11 52	4 —	9 27	11 19	Predeal	"	— —	3 32	— —	1 12
Szajol	"	— —	— —	4 18	— —	11 33	Brașov	sosește	— —	5 00	— —	2 18
P.-Ladány	"	11 13	2 9	5 28	11 53	12 55	"	pleacă	— —	7 48	5 8	2 45
Berettyó-Ujfalú	"	11 46	2 53	6 03	12 07	1 33	Feldiora	"	— —	8 27	5 58	3 15
M.-Peterd	"	— —	3 5	— —	1 00	— —	Homorod Kőhalom	"	— —	10 03	7 44	4 23
M.-Keresztes	"	— —	3 16	— —	1 14	— —	Sighișora	"	— —	11 40	9 45	5 49
Bihar-Püspöki	"	12 17	3 37	— —	1 36	— —	Mediaș	"	— —	12 40	10 58	6 37
Oradea-Mare	sosește	12 26	3 47	6 39	1 48	2 11	Kis Kapus	"	— —	1 25	11 50	6 50
Oradea-Mare	pleacă	12 41	4 10	6 46	2 06	2 18	Blaș	"	— —	2 16	12 40	— —
Velența	"	12 48	4 17	— —	2 31	2 26	Küküllőszeg (Blaș) "	"	— —	2 21	12 58	— —
F.-Oșorhei	"	12 59	4 28	— —	2 42	— —	Teiuș	sosește	— —	3 02	1 42	7 35
Teleagd	"	1 22	4 50	7 15	3 04	2 51	"	pleacă	— —	3 38	8 48	2 07
Aleșd	"	1 43	5 08	†7 28	3 23	†3 05	Aiud	"	— —	3 58	9 07	2 29
Vad	"	2 11	5 33	7 50	3 50	3 26	Felviñ	"	— —	4 20	9 30	2 51
Ciucea	"	3 23	6 42	8 37	5 02	4 16	M. Ujvár	"	— —	4 27	9 37	2 58
Huedin	"	4 03	7 23	9 08	5 49	4 52	Sz. Kocsárd	"	— —	4 32	9 53	3 11
Jegenye	"	4 33	— —	— —	6 22	— —	Ar. Gyéres	"	— —	5 12	10 30	3 48
Cluș	sosește	5 15	8 37	10 08	7 12	5 55	Apahida	"	— —	6 27	11 45	5 02
Cluș	pleacă	5 32	8 50	10 47	8 30	6 11	Cluș	sosește	— —	6 48	12 07	5 24
Apahida	"	5 51	9 07	11 11	8 59	6 27	Cluș	pleacă	— —	3 18	12 59	6 17
Ar. Gyéres	"	6 54	10 16	12 36	10 41	7 27	Jegenye	"	— —	4 16	†1 42	7 21
Sz. Kocsárd	"	7 17	10 56	1 40	11 31	7 52	Huedin	"	— —	4 52	2 13	7 58
M. Ujvár	"	7 29	11 03	1 58	11 40	— —	Ciucea	"	— —	5 35	2 44	8 37
Felviñ	"	7 35	11 12	2 07	11 50	— —	Vad	"	— —	6 33	3 24	9 31
Aiud	"	7 54	11 34	2 32	12 20	8 16	Aleșd	"	— —	6 53	†3 34	9 49
Teiuș	sosește	8 11	11 52	2 55	12 46	8 32	Teleagd	"	— —	7 13	†3 45	10 05
"	pleacă	— —	12 21	— —	1 12	8 37	F.-Oșorhei	"	— —	7 34	— —	10 24
Küküllőszeg (Blaș) "	"	— —	1 07	— —	2 28	9 5	Velența	"	— —	7 41	— —	10 33
Blaș	"	— —	1 14	— —	2 36	— —	Oradea-Mare	sosește	— —	7 51	4 09	10 40
Kis Kapus	"	— —	2 15	— —	3 48	9 47	Oradea-Mare	pleacă	— —	11 36	4 15	11 04
Mediaș	"	— —	2 33	— —	4 03	10 01	Bihar-Püspöki	"	— —	11 47	— —	11 14
Sighișora	"	— —	3 47	— —	5 43	11 —	M.-Keresztes	"	— —	12 05	— —	11 37
Homorod-Kőhalom	"	— —	5 35	— —	7 54	12 26	M.-Peterd	"	— —	12 17	— —	11 50
Feldiora	"	— —	7 16	— —	9 40	1 35	Berettyó-Ujfalú	"	— —	12 29	4 52	12 05
Brașov	sosește	— —	8 —	— —	10 25	2 09	P.-Ladány	"	— —	1 45	5 39	1 19
"	pleacă	— —	11 —	— —	— —	2 19	Szajol	"	— —	— —	— —	— —
Predeal	sosește	— —	1 11	— —	— —	3 31	Szolnok	"	— —	3 52	7 32	3 44
București	"	— —	8 05	— —	— —	9 10	Budapesta	sosește	— —	6 40	9 35	7 10

Oradea-Mare—Arad.

Person.

Oradea-Mare	pleacă	10 20	4 45	6 53
Ósi	"	10 30	4 56	7 9
Less	"	10 48	5 15	7 20
Cefa	"	11 03	5 34	7 58
Salonta	"	11 26	6 02	8 46
Kőtegyán	"	11 44	6 24	9 25
Sarkad	"	11 54	6 33	9 31
Giula	"	12 18	6 57	10 01
Ciaba	sosește	12 37	7 18	10 30
Ciaba	pleacă	2 05	7 29	4 32
Chitighaz	"	2 34	7 57	5 03
Arad	sosește	3 29	9 —	6 05

Arad—Oradea-Mare.

Person.

Arad	pleacă	5 10	11 25	9 30
Chitighaz	"	6 14	12 34	10 54
Ciaba	sosește	6 40	12 59	11 24
Ciaba	pleacă	6 56	1 38	4 50
Giula	"	7 19	2 02	5 26
Sarkad	"	7 40	2 22	5 54
Kőtegyán	"	7 51	2 32	6 10
Salonta	"	8 20	2 57	7 02
Cefa	"	8 40	3 15	7 31
Less	"	9 02	3 33	7 54
Ósi	"	9 19	3 49	8 16
Oradea-Mare	sosește	9 34	4 00	8 31

Numerii cei groși înseamnă timpul de la 6 ore seara până la 5 ore 59 de minute dimineața. — Numerii senni cu † înseamnă stațiunile, unde trenurile numai condiționat se opresc.